



یکشنبه ۱۶ شهریور ۱۴۰۴ صفحه ۲۰ هزار تومان - سال چهارم - شماره ۸۷۵
www.hammihanonline.ir



از اسطوره تا ابزار
تحلیلی از **فرید ناصر** درباره پیمان ابراهیم
و نقش روایت‌ها در شکل‌دهی به نظم جهانی



ادامه اختلاف‌ها درباره حجاب
روایتی از **الناز محمدی** درباره وضعیت متفاوت
برخورد با زنان در تهران و دیگر شهرها



وقت جدایی‌ها
درباره **هوشمند عقیلی** خواننده و آهنگساز کهنه کار
که در ۸۸ سالگی درگذشت



پشت پرده لشکرکشی دریایی
بررسی استقرار ناوگان آمریکا در جنوب دریای کارائیب و فشار بر ونزوئلا

ارزیابی کارشناسان از پیامدهای طرح جدید انتقال آب سد طالقان به پایتخت

گزارش
انرژی
۱۰-۱۱

پایان تشنگی تهران از مهرماه؟

گزارش
سیاست
۴۵

بدهکاران طلبکار

بررسی مواضع اخیر
مخالفان برجام
در گفت‌وگو با **علی باقری**
و **حسین کنعانی مقدم**

سرمقاله

مذاکره بلی یا خیر؟

این یک اصل است که طرح دقیق هر مسئله‌ای، به معنی پیمودن حداقل نیمی از راه حل آن است. بدون طرح و توصیف دقیق، نمی‌توان هیچ مسئله‌ای را حل کرد. موضوع مذاکره با ایالات متحده آمریکا از این نوع است. چون موافقان آن، مسئله مذاکره را به گونه‌ای طرح و وصف می‌کنند، درحالی‌که مخالفان به شکل دیگری می‌گویند. در واقع، هر دو گروه پاسخ را پیشاپیش داده‌اند و طرح مسئله آنان به گونه‌ای است که به همان پاسخ پیشینی خود برسند. درحالی‌که مذاکره با آمریکا می‌تواند به گونه‌ای مطرح شود که بتوان آن را بر حسب شرایط رد یا تایید کرد. طرح مسئله به این صورت که «آمریکا دشمن است و با دشمن گفت‌وگو بی‌معنی و زبان مطلق است و هر صدایی که آن را طرح کند در خط دشمن است» به همان میزان غیرقابل‌پذیرش است که بگوییم «آمریکای ترامپ دوست ماست و به راحتی می‌توانیم با آن به توافق برسیم و گفت‌وگو هم لازمه این راه است و کافی است که بله را بگوییم و تمام شود.» شاید لازم باشد که ماجرا را به نحو واقعی‌تری طرح کنیم. نخست بپذیریم که برای موفقیت گفت‌وگوی سیاسی، هیچ‌گونه ضمانتی وجود ندارد. انجام گفت‌وگو اگر مستلزم دادن هیچ امتیازی نباشد، مطلقاً زیان هم نخواهد داشت. به‌ویژه اینکه رد کردن آن از سوی هر طرفی که باشد، مستلزم قرار گرفتن در موضع خصومت و ضدصلاح است. پذیرش گفت‌وگو مانع هیچ اقدام دیگری نیست. نه قرار است حواس ما را از مسائل دیگر پرت کند و نه قرار است به منزله تغییر موقعیت طرف مقابل از دشمن به دوست باشد. همچنان که پیمان صلح حدیبیه میان پیامبر و قریش منعقد شد که با هم جنگ داشتند. اتفاقاً پیشنهاد هم از جانب قریش داده شده بود و بسیاری از نزدیکان پیامبر هم مفاد اصل آن را خفت‌بار می‌دانستند، زیرا ده سال ترک مخاصمه بود و نیز مستلزم استرداد تازه مسلمان‌شده‌های فراری از شکنجه به سران قریش بود. جالب اینکه یکی از صحابه بسیار مهم استدلال امروز تندروها را آورد که: «ایا ما بر حق نیستیم و آنان بر باطل؟ پس چرا در دین مان کوتاه می‌آییم؟» در قرارداد صلح به ده سال ترک مخاصمه هم توافق کردند. ﴿۱۲﴾

عکس: Gettyimages

انوش اسفندیاری عضو اندیشکده تدبیر آب ایران

این انتقال در مقابل کمبودهایی که در مورد آب تهران وجود دارد تنها یک مُسکن می‌تواند باشد و در مورد راه حل درست بارها این بحث مطرح شده که باید مصرف در تهران را کنترل کرد. درصد و میزان آبی که از سد طالقان به تهران می‌آید خیلی کم است. برای تهران به طور متوسط حدود یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون مترمکعب آب در هر سال تامین می‌شود. علت اینکه این موضوع بر جسته شده به خاطر شرایطی است که در شهر تهران حاکم است و سدها کاملاً در حال تخلیه هستند و باعث شده به آب زیرزمینی فشار بیاید.

حسین نایب عضو هیئت مدیره انجمن آب و فاضلاب

آن آبی که قرار بوده در پشت سد ذخیره شود و به حقایق‌بران فعلی تخصیص داده شود ذخیره نمی‌شود. اگر آبی را از سد طالقان برای تهران برداشت می‌کنیم عملاً حق یک حقایق‌بر را می‌گیریم. ممکن است بگوییم آب شرب نسبت به آب بخش کشاورزی اولویت دارد، اما به واسطه اینکه آن حقایق‌بر نمی‌تواند تامین آب کشاورزی خود را داشته باشد مجبور به تامین آب مورد نیاز خود از سایر منابع می‌شود، مثلاً با احداث چاه‌های غیر مجاز. پس عملاً وقتی آب را به تهران انتقال می‌دهیم یک حقی را در مبداهای می‌کنیم.



مرد جنگ یا صلح؟ درباره دونالد ترامپ که نام وزارت دفاع آمریکا را هم تغییر داد

رخداد
بین‌الملل
۲۰۳

نگاه
تحلیلگران

بازگشت امر ملی به نهاد ملی

پیشنهادی برای سپردن
دوباره پرونده هسته‌ای ایران
به شورای عالی امنیت ملی

محمد مهاجری روزنامه‌نگار و تحلیلگر سیاسی
محمد قوچانی مدیر مسئول مجله آگاهی‌نو

تاسیس نهاد شورای عالی امنیت ملی در سال ۱۳۶۹ طبق بازنگری قانون اساسی تنها یک تحول حقوقی نبود؛ تحولی گفتمانی در ادبیات جمهوری اسلامی ایران بود که «امر ملی» به معنای دقیق کلمه از انحصار ایدئولوژی‌های ملی گرایانه به در آمد و فراتر از مفهوم ناسیونالیسم و به دور از تقابل ساختگی اسلام‌گرایی و ملی‌گرایی وارد زبان و ادبیات سیاسی جمهوری اسلامی شد. در اوایل دهه ۶۰ به علت برخوردی که میان جبهه ملی و حزب جمهوری اسلامی رخ داد، در صورت نزاع «بنی صدر - بهشتی» تضاد «مصدق - کاشانی» بازآفرینی شد و جمهوری اسلامی در دام تضاد جعلی ملیت و اسلامیت قرار گرفت؛ درحالی‌که اسلام و تشیع برای ایران یک «دین ملی» است. با پایان جنگ ایران و عراق پس از بطلان نظریه‌های پان‌اسلامیستی، امر ملی از محاق درآمد و نهادهای ملی به‌خصوص شورای عالی امنیت ملی شکل گرفت که موضوع اصلی آنها منافع ملی، مصالح ملی و دیگر شئون یک ملت - دولت شد. شورای عالی امنیت ملی به عنوان نهاد واسطه «ملت و دولت»، «مجلس و دولت» و نیروهای مسلح و دیپلمات‌ها و نیز «مقام رهبری و نهاد ریاست جمهوری» در دوره تاسیس خود توسط اولین دبیر شورای عالی امنیت ملی، حسن روحانی که نقطه توافق رهبری و رؤسای جمهور وقت (هاشمی و خاتمی) بود، در یک بازه زمانی ۱۶ ساله توانست نماد «عقل عقلایی» و «عقل سلیم» جمهوری اسلامی ایران باشد. این نهاد، امر انقلابی را که در جریان جنگ به امر نظامی فروکاسته شده بود را به امر ملی بدل کرد و جلوی چند جنگ دیگر از جمله ورود ایران به جنگ خلیج فارس (جنگ متفقین علیه صدام پس از اشغال کویت) را گرفت؛ درحالی‌که برخی چهره‌های چپ (مانند مرحوم علی اکبر محتشمی) صدام را «خالد بن ولید» می‌دانستند که به دامن اسلام بازگشته است و باید از او در برابر آمریکا دفاع کرد. ﴿۱۳﴾

